

Duamütlike.

Saksa keelest tõlkinud
G. Bornhöhe.

III Q
DCCXXXI

Tallinnas, 1895.
R. Bujch'i raamatukaupluse kulguga trükitud.

Дозволено цензуров. — Юрьевъ, 12-го Декабря 1895 г.

Punamütsike.

Saksa keelest tõlkinud E. Bornhöhe.

Punamütsike oli magus pisike plikakene, ja et ta südamest niisama hää kui näost kena oli, siis sallisivad teda kõik inimesed. Kõige enam aga armastas teda wanaema, kes temale ka selle punase mütsi oli kinkinud, mille pärast teda „Punamütsikeseks“ hüüti.

Kord ütles ema Punamütsikesele: „Laps, võta korn ja wii wanaemale joodawat wiina ja kooki; see saab teda kosutama, sest ta on elatanud ja haiglane. Ara aga tühjalt aega wiida ega teelt ära ekfi.“

Punamütsike wöttis korni kätte ja läks rõõmsa meelega teele. Wanaema elas wäikeses majakeses, suure

metša sees. Kui Punamütsike metša sisse astus, tuli temale hunt vastu ja teretas lahkesti: „Tere hommikut, Punamütsike!“ — „Tere hommikut, hundi herra! kostis Punamütsike. — „Kuhu ja nii wara hommikul lähed?“ küsis hunt. — „Lähem wanaemale wiina ja kooki wiima.“ — „Kus kohal wanaema elab?“ küsis hunt. — „Siin keset metša, kus kolm suurt tammepuud kasvawad,“ kostis Punamütsike. — Nõnda kõneledes käiswad nad tüki maad kõrwuti. Hunt mõtles oma meeles: „Pisike plika oleks küll üsna magus suutäis, aga kuda ma wanaema kätte saan?“ Kui ta tüki aega aru oli pidanud, ütles ta Punamütsikesele: „Waata, siin kasvawad ilusad lilled, wõta õige kätte ja nopi wanaemale kimbu!“ — „See on hää nõuu,“ kostis Punamütsike ja hakkas lillesid noppima, kuna hunt tasakesti oma teed läks. Metšas kaswas palju ilusaid lillesid ja Punamütsike ei saanud noppimisest kunagi himu täis; iga kord, kui ta lõpetada

tahtis, puutus talle mõni uus lilleke silma, üks ilusam kui teine, kuni Punamütsike teelt ära ehtis ja päike kõrgel taewas seisis. Müüd kohkus lapsute ära ja pistis jooksu, nii kähku kui pisikesed jalad teda kandsiwad.

Kawal hunt oli ammuigi wanaema majakese ette jõudnud ja ukse pihta koputanud. — „Kes jääb wäljas on?“ hüüdis wanaema. — „Mina olen Punamütsike!“ kostis hunt. „Ma toon sulle wiina ja kooki kosutuseks, pai wanaema, tee aga üks lahti.“ — „Ma ei suuda sängist tõusta,“ ütles wanaema, „wajuta lingi pääle, küll siis üks lahti läheb.“ Hunt tegi, kuda kästud, lippas tuppä, hüppas sängi ja neelas wanaema terwelt alla. Siis tõmbas ta wanaema riided selga, pani tema tanu pähe ja heitis sängi puhkama.

Tüki aja pärast jõudis Punamütsike majakese ette ja rõõmustas, et üks lahti oli. Tuppä astudes hüüdis

ta: „Tere hommikut, wanaema!“ Kui selle pääle wastust ei tulnud, astus Punamütsike kipitsewa südamega fangi ette, kus hunt wanaema riides lamas ja näo tanu fisse peitis. „Miks sul täna nii suured kõrwad on, wanaema?“ küsis Punamütsike. — „Et ma find paremini kuulda wõiksin,“ kostis hunt. — „Aga miks sul täna nii suured silmad on?“ küsis Punamütsike. — „Et ma find paremini näha wõiksin,“ kostis hunt. — „Aga miks sul täna nii suur suu on?“ küsis Punamütsike hirmuga. — „Et ma find paremini neelata wõiksin!“ mõirgas hunt, kargas Punamütsikese kallale ja neelas ta terwelt nahka.

Selle pääle heitis hunt täie kõhuga magama ja noorskas nii waljusti, et see õues kuuldaw oli. Sel ajal juhtus jahimees majast mööda minema. Walju noorskamist kuuldes arwas ta, et wanaema haiguse pärast nõnda hoigab, aga aknast fisse waadates nägi ta

hunti sängis magawat. Jahimees pani püüsi palge ja tahtis hunti jala päält furnuks lasta, aga õnneks tuli talle mõte: wahest on hunt wanaema alla neelanud. Selle pärast wöttis ta jahinoa ja lõi kas hundi kõhu lahti; sedamaid puutus talle punane müts filma ja warsti hüppas Punamütsike terwelt hundi watsast wälja. Selle pääle aitasiwad nad ka wanaema wälja, kes jahimeest enese ja Punamütsikese elu päästmise eest tuhat korda tänas. Siis täitsiwad nad hundi watsa kividega täis ja õmblesiwad kõhu naha kinni. Ja kui hunt oma himu täis oli maganud ja sängist maha tahtis hüpata, ei jaksanud ta raskete kwide pärast jalul seista, waid kukkus enese furnuks.

Punamütsike, wanaema ja jahimees oliwad selle üle väga rõõmsad. Wanaema sõi kooki, jõi joodawat wiina pääle ja sai terweks; jahimees nülgis hundi

naha maha ja tegi sest enesele sooja jahikasuka;
Pünamütsike aga ütles: „Balgi ei taha ma enam
ema keelu wasta üksipäini metsas ümber lipata.“

Kind 15 kop.